

סיפור האישי של האחות הרחמניה שתבעה מזונות רצוני באב

עוד באותו יום הציע לי ללכת איתו ל- סרט. אני לא רציתי. כבר חיבבתי אותו מאד, אבל לא רציתי בשום עניין. הוא ביקש ממני שוב ושוב לצאת איתו, וללכת בבלות, אבל אני לא רציתי. פחדתי.

★ ★ ★

"החזרתי לו נשיקה..."

יום אחד ניכנס אלינו למחלקה, בשעות הצהריים, ואמר לי: "בואי נלך לאכול יחד צהריים!"

"לא", אמרתי לו, "אני לא אוכלת צהריים במסעדה של בית-החולים."

"אז לאן את הולכת?" שאל.

"לשעות קפה בחדר שלי."

"טוב מאוד, אני בא איתך", אמר — ו הצטרף אלי.

כל אותו יום היינו ביחד, ובערב יצאנו לטייל בחורשת העצים של בית-החולים. הוא אהב בידו, ודיבר אלי בקול שקט ועמוק. היה לילה מסביב, וירח. הוא אמר לי: "מהרגע הראשון מצאת חן בעיני. אני רוצה להיות חתן שלך."

לא ידעתי מה להחליט. היה לי סיכסוך נפשי קשה אם להסכים או לא. אהבתי אותו.

האם התובעת

"אבל אהבתי אותו!"

רציתי בו בכל כוחי. אבל בפנים לחש לי קול: "זכרי מה שהיה אז. היוהרי". לא הסכמתי.

הוא לא נואש. היה ממשין לבקר אותי בחדר ובמחלקה. היה מוצא לו כל מיני תירוצים כדי לבוא אלי. ואני שמחתי. פעם הוא ניכנס למחלקה ולחש לי באוזן: "סיפרתי אצלו שחסרה איזו תרופה, ואני הולך לחפש אותה כאן, אצלכם."

כל יום שהיה בבית-החולים היינו מתראים. הוא היה בא אלינו לחדר. היינו יושבים יחד ומדברים, או שומעים ראדיו. לפעמים היינו רוקדים יחד, או מדברים על כל מיני חולים ומחלות.

ערב אחד ישבנו שנינו לבדנו בחדר. אני אפילו לא זוכרת על מה בדיוק דיברנו. זה היה לא משהו לא חשוב, מאלה הדברים שאתה לא זוכר אותם אחרי-כך. הוא התקרב אלי, חיבק אותי ונישק אותי. לא ידעתי מה שקורה איתי. אהבתי אותו כל כך, והחזרתי לו נשיקה.

"אני אוהב אותך", אמר, "אני אוהב אותך ורוצה להתחתן איתך."

צחקתי לעצמי: "אתה בקושי מכיר אותי חודש!"

"לא", ענה, "אני מכיר אותך כבר מספיק כדי לדעת שאני אוהב אותך ורוצה להתחתן איתך."

האמנתי לו. איך יכולתי אחרת? הרי אהבתי אותו. הוא היה כל כך נחמד, ויחד עם

אהבתי את ריח הרפואות, אהבתי לראות את האנשים בבגדים הלבנים המטפלים בחולים. כשהייתי הולכת לבית-הספר, הייתי עומדת שעות רבות ומתבוננת בעושה בתחת קופת-החולים, באחיות וברופאים. רציתי להיות כמוהם.

כשגדלתי, הצטרפתי לבית-ספר לאחיות. בית-הספר משך אותי במיוחד הטיפול הפסיכיאטרי. רציתי לעזור לאנשים מופרעים בנפשם. ישבתי לידם והייתי שומעת את שירי חיותיהם, את כל מה שהיה להם לספר.

בזמני החופשי הייתי מבלה את רוב זמני בחדרי קראתי ספרים ורקמתי.

כשסיימתי את לימודי התגייסתי לצבא. אחרי הטירונות, העבירו אותי לבית-חולים צבאי. שם יכולתי לעבוד כמה שרציתי — להיות אחות בבית-חולים כללי.

יום אחד, כשעברתי במחנה הצבאי של בית-החולים, שמעתי קול קורא בשמי. הסתובבתי וראיתי פיתאום חבר ישן. שמחתי גורא לראות אותו. "בואי נתראה!" הציע לי. לא נעים להיות לבד במקום גדול כזה. שמחתי לצאת איתו באותו ערב. הוא היה בחור סימפטי, וחיבבתי אותו מאד. אינני יודעת אם היתה זו בדיוק אהבה, אבל נפשי גשתי איתו מאז כמעט כל ערב.

ערב אחד עמדנו ליד החדר שלי, הוא חיבק ונישק אותי. חברותי לחדר לא היו אותו יום במחנה, ואני מצאתי את עצמי לפתע יחד איתו בחדרי.

אותו לילה היינו כמו בעל ואשה. לאחר מספר חודשים נוכחתי לפתע שאני בהריון. נבהלתי גורא. ברנע הראשון כימעט שאיבדתי את ראשי. ידעתי שהוריו לא רוי צים שנתחתן, והוריי הם מאוד ארוקים ושמיי רניים בשטח זה. אז עוד הייתי מאוד צעיר, בן 18, וחשתי ממה שיגידו ויחשבו הורי וכל החברים. מיהרתי לברר דרך לבי צוע הפלה מלאכותית, וביצעתי אותה.

לא רציתי אפילו לספר על כך לחבר שלי. אמרתי לו שאנחנו לא מתאימים, ונפרדתי ממנו. עד היום הוא לא יודע שהריתי לו.

★ ★ ★

"לא רציתי עניינים..."

אחרי ההפלה קיבלתי דלקת ברחם, ושכבתי עם זה זמן רב. אחרי-כך רציתי לנתק את כל הקשרים עם אותו בחור, וביי קשתי העברה לבית-חולים אחר. הקצינה האחראית עלי, שידעה מכל העניין, סידרה לי את ההעברה, לפי בקשתי.

בבית-החולים החדש כבר לא רציתי שום עניינים עם בחורים.

חיינו בתנאים של אחיות אורחות, אבל אני לא הרביתי לצאת. פשוט מפני שלא היה לי מספיק כסף.

אהבתי לשבת בחדר, להקשיב לראדיו, לרקום משהו ולעשות קפה, לי ולשתי הן חברות שגרו איתי בחדר.

יום אחד, חודשים מספר לאחר תחילת עבודתי בבית-החולים, שלחו אותי לעבוד במחלקת שיקום הילדים. זה מין גן לילדים נכים, בו מטפלת האחות בילדים ועוזרת להם. אני זוכרת שהתכופתי, כדי להרים משהו מן הריצפה, ופיתאום שמעתי קול מאחורי:

"אולי אני יכול לעזור לך להרים את זה?" הסתובבתי וראיתי אותו. הוא עמד פשוט, מחייך ומוכן לעזור.

"אל תיבהלי", חייך אלי.

עמדתי, כשאני מביטה בו מוקסמת.

"באתי לעבוד אצלכם קצת. אני הסניטאר החדש שלכם."

הוא היה סטודנט לרפואה, שבא לעבוד בחדר שלי, חופש שלו, על גנת להרוחח כסף ללימודיו במשך השנה.

"נעים מאוד", אמרתי לו, "כשאני מנסה בכל כוחי להיות אוישה."

כנראה שלא הצלחתי להיות שחקנית טובה. הוא לא שם לב לאישיות והתייחס אלי גורא יפה ובחביבות.

"איפה את גרה?" שאל אותי, "ואיך אוכל לראות אותך אחרי העבודה?"

אני, שלא רציתי עניינים עם שום בחור, התמתקתי וטיובתי לדבר על זה.

ימים מספר אחרי-כך, עברתי למחלקה אחות. רק כשהגעתי למחלקה, ראיתי אותו. הוא עבר פיתאום ממולי. הוא מיהר אלי:

"ויפיי", אמר, "עכשיו נוכל להתראות הרבה. הרי אני עובד כאן, במחלקה ממול."

האם נושא המשפט

היו סיפור מן הסוג שאין נוהגים לדון בו בפרהסיא. כאשר הוא מתרחש, מסתירים אותו בחדר-הדרים ומצניעים אותו מעיני זרים. כי זהו סיפורה של אם שילדה ילד בלתי-חוקי.

הוא הובא לדיעת הציבור השבוע, כאשר הסתיים מתן פסק-הדין במשפט בו תבעה האם מגבר להודות באבהות ילדה. הגבר הכרז כאבי הילדה, ויצטרך לשלם מזונות ולשאת באחריות כאב, למרות שלא נשא את אמה לאשה.

האם התובעת היתה אחות רחמניה, בת 22. האב הנתבע היה סטודנט לרפואה. אלה הן קורות-הטרגדיה של אהבתם. אולם אין כאן רק מיקרה אישי, הנוגע לשניהם בלבד. מדי שנה נקלעות מאות נערות במדינה למצב דומה — אולם אף אחת מהן אינה מוצאת את ההצעה לתבוע מהגבר שהביאה למצב זה, לשאת באחריות. משום כך צופן בתוכו סיפורה של האחות, שהעיוה וזכותה בפסק-דין חסרת-קדים — לקח רב לנערות אחרות.

תביעתה של האחות הירושלמית התבררה בפני השופט המחוזי התל-אביבי, יצחק שילה. הסטודנט לרפואה, איש ראשון-לציון, הכחיש את אבהותו לילדה, אותה ילדה האחות. להוכחת תביעתה של האחות, הביאה פרקליטתה, עורכת-הדין הצעירה נירה טנגבאום, את חברותיה לחדר של האחות. בעדויותיהן מסרו האחיות כי הנתבע היה חברי היחיד של האם הצעירה והגבר היחיד עימו התרועעה. הן סיפרו כי ראוהו מספר פעמים במיטתה וידעו שהשניים חיים יחד.

"מעולם לא שכבתי עם נערה", טען הסטודנט, להגנתו.

"האם אין לך תאורה?" חקרה אותו עורכת-הדין טנגבאום.

"בטח שיש", השיב הסטודנט, "אבל אף פעם בחיי לא שכבתי עם בחורה. אם החברה שלי אני הולך כבר שנתיים, ואני מוכן להביא פתק מרופא שהיא עדיין בתולה."

מאחר שעד כה לא קבעו בתי-המשפט את אבהות של אדם, אלא לפי הודאתו המפורשת, הציע השופט לתובעת ולנתבע להחקר על אמיתות עדויותיהם במכונת-האמת. שניהם הסכימו לכך. קבע מפעיל מכונת-האמת: "לגבי האשה לא מצאתי סימנים המצביעים על אמירת שקר בנושא הנידון; לגבי הגבר מצאתי סימנים מובהקים של אמירת שקר בנושא הנידון."

מימצאיה של מכונת-האמת אינם ראיה בבית-משפט ישראלי. גם השופט שילה, לא הסתמך בפסק דינו על מימצאיה, ציין רק כי מימצאים אלה היו תוספת מישקל להוכחות אחרות ולעדויות בחר האמין כבר קודם לכן.

הוא קבע כי הסטודנט הוא אבי-הילדה של האחות, חייב אותה לשלם מזונות בשעור 140 ל"י לחודש לילדה, מיום הולדתה.

קבע השופט: "לנתבע יש הכנסה חודשית בסכום של 110 לירות בלבד. יש להניח כי סכום זה מספיק לו לצרכיו הוא בלבד, כאשר הוא לומד באוניברסיטה. אילו היה מספיק את לימודיו ועובר לעבודה מלאה, היה יכול להשתכר יותר. כי הוא אדם צעיר, בריא ומשכיל. אם תעמוד לפניו הברירה: למלא את חובתו כלפי בתו או להמשיך את לימודיו באוניברסיטה, נראה לי שעליו יהיה לבחור במילוי חובתו עם כל אי-הנעימות והנוק שבהפסקת הלימודים."

לפני שהגשתי את המשפט, ובשעת המשפט עצמו, זכרתי כל הזמן סיפור שקראתי לפני כשנה בהוטל הזה (1177). היה זה סיפור של האם הבלתי-חוקית. אני סבורה, שאם היה לי כוח להמשיך בכל המלחמה הזאת עד הסוף, והעיקר — להתחיל בזה, דתי ולא לתיתה לאימוק, הרי לסיפור זה, שהשפיע עלי, יש חלק לא קטן.

וכיום, כשאני חוזרת אחרי יום עבודה מפרך בבית-חולים הביתה, ולדתי מקבלת את פני בחיך תינוקי תמים, אני יודעת שכל הסבל שעבר עלי היה כדאי.

★ ★ ★

רציתי להיות כמוהם

לפני כשני חודשים נראה לי כה פשוט. היום, כשאני רואה את בתי החמודה בת שבעת החודשים, שוב אני חרדה לכך שלא יהיה מי שידאג למחטרה ושלא תדע מיהו אביה. בית-המשפט קבע מיהו האב — מיהו האיש שיהיה חייב לספק את מזונותיה. תיה, אומנם, לא זה בדיוק מה שתיכוננתי בשבילה. רציתי שיהיה לה אב חוקי, שיהיה נשוי כחוק לי, לאמה. רציתי שתגדל בבית יציב ובריא. אולם גם מה שהצלחתי להשיג עד כה עלה לי במאמצים קשים.

כאשר עמדתי לתבוע את אבי הילדה לדון, התנגדו לכך כל מכרי. חלקם התייחסו אלי כאילו הייתי מגודה וביצעתי מעשה-חטא.

האחרים התייחסו אלי יפה, אבל בכל מה שעבר עלי עד שזכיתי לפסק-הדין, הייתי צריכה לעמוד לבדי. זה היה קשה.